

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 80/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], maloletej [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], a maloletej [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], zákonne zastúpených matkou [REDAKOVANÉ], spoločne zastúpených URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 12P/28/2022 a postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 12CoP/95/2023 a sp. zn. 12CoP/220/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. januára 2026 a doplnenou podaním doručeným 23. januára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a maloleté sťažovateľky aj porušenia svojich práv podľa čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 a čl. 27 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa postupom okresného súdu a krajského súdu v konaní o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletým deťom. Žiadajú, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal im finančné zadosťučinenie (každej vo výške 8 000 eur od okresného súdu a 9 000 eur od krajského súdu) a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu a z jeho zistení vyplýva, že sťažovateľka [REDAKOVANÉ], ktorá je matkou maloletých sťažovateľiek,

podala 9. augusta 2022 na okresnom súde návrh na rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode.

3. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom z 25. apríla 2023 a dopĺňacím rozsudkom zo 16. mája 2023. Sťažovateľka podala proti rozsudku 18. mája 2023 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k 12CoP/95/2023-440 z 18. septembra 2024 tak, že zrušil odvolaním napadnuté výroky V a VI rozsudku týkajúce sa výšky výživného a závislého výroku o trovách konania a v tomto rozsahu vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Spis bol okresnému súdu vrátený 21. októbra 2024. Po doručení uznesenia účastníkom konania, resp. ich právnym zástupcom okresný súd pokračoval v konaní, zadovážil príslušné správy a podklady. Uskutočnili sa štyri pojednávania (27. februára 2025, 3. a 17. apríla 2025 a 12. mája 2025), pričom na poslednom uskutočnenom pojednávaní bol vyneseneý rozsudok, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie (z 3. júna 2025). K vyjadreniam odporcu (z 15. a zo 16. júla 2025) k jej odvolaniu sa sťažovateľka vyjadrila 6. augusta 2025 a toto vyjadrenie bolo zaslané odporcovi na vedomie. Spis bol 1. októbra 2025 predložený krajskému súdu (sp. zn. 12CoP/220/2025), o odvolaní dosiaľ rozhodnuté nebolo.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

5. Sťažovateľky namietajú nesústredený, neefektívny a nehospodárny postup okresného súdu a krajského súdu, v dôsledku ktorého nie je ani po viac ako troch rokoch a piatich mesiacoch od podania návrhu konanie o všetkých jeho častiach právoplatne skončené. Prieťahy v konaní boli spôsobené najmä zrušením v poradí prvého rozsudku okresného súdu v časti výživného a náhrady trov konania. Vzhľadom na prioritný typ konania (podľa judikatúry ústavného súdu) boli vo veci konajúce sudy povinné konať rýchlejšie a efektívnejšie. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je napadnuté konanie potrebné hodnotiť ako jeden celok. Konanie nie je skutkovo ani právne zložité a ani na strane sťažovateľiek nie sú prítomné žiadne obštrukcie. Za neprimeranú dĺžku napadnutého konania tak zodpovedajú výlučne sudy svojím postupom. Otázka vyživovacej povinnosti pritom zasahuje do majetkovej sféry a životnej úrovne sťažovateľiek.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom preskúmania v konaní o ústavnej sťažnosti je opakované tvrdenie sťažovateľiek o porušení ich označených práv prietahovým postupom všeobecných súdov v konaní o rozvode manželstva a úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode, ktoré trvá viac ako tri roky.

7. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že aktuálne podanej ústavnej sťažnosti predchádzali štyri v podstate totožné ústavné sťažnosti sťažovateľiek, v ktorých namietali porušenie označených práv v dôsledku existencie zbytočných prietahov v napadnutom konaní postupom okresného súdu a krajského súdu. Konanie o prvej ústavnej sťažnosti bolo vedené pod sp. zn. II. ÚS 367/2024, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol uznesením z 28. augusta 2024 (právoplatným 1. októbra 2024) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

8. Nálezom č. k. I. ÚS 45/2025-46 z 27. februára 2025 právoplatným 12. marca 2025 ústavný súd nevyhoviel ani v poradí druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľiek.

9. Tretia ústavná sťažnosť bola odmietnutá uznesením č. k. IV. ÚS 262/2025-24 z 27. mája 2025 právoplatným 17. júna 2025 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

10. Aj štvrtá ústavná sťažnosť sťažovateľiek podaná ani nie dva mesiace od odmietnutia predošlej bola ústavným súdom odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, a to uznesením č. k. I. ÚS 567/2025-30 z 25. septembra 2025 (právoplatným 10. októbra 2025). V rámci odôvodnenia ústavný súd konštatoval, že pokiaľ ide o opakovanú sťažnosť podanú s neprimerane krátkym časovým odstupom niekoľkých dní alebo týždňov od skoršieho rozhodnutia ústavného súdu o identickej sťažnosti tých istých sťažovateľov z hľadiska jej predmetu, ústavný súd zastáva názor, že povaha označených práv, ktorá sa spája s plynutím času, umožňuje prijať záver, že v princípe ide len o vyjadrenie nesúhlasu so skorším rozhodnutím ústavného súdu o tej istej veci. V okolnostiach prejednávanej veci dodal, že okolnosti podania opakovanej identickej sťažnosti sťažovateľiek (štvrtá v poradí v priebehu jedného roka a dvoch mesiacov) nevyklučuje ani prijatie možného záveru, že v okolnostiach prípadu ide aj o zároveň šikanózne výkon práv, resp. zneužitie práva podať sťažnosť adresovanú ústavnému súdu.

11. Aktuálne podaná ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 14. januára 2026, teda tri mesiace od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o ostatnej ústavnej sťažnosti.

12. Na základe uvedeného ústavný súd pri posudzovaní aktuálnej ústavnej sťažnosti vychádzal z obsahu a zo záverov skorších rozhodnutí. Po rozhodnutí o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľiek (25. septembra 2025) bol spis vo veci sťažovateľiek 1. októbra 2025 predložený krajskému súdu, ktorý aktuálne rozhoduje o odvolaní sťažovateľky. V tomto štádiu konania teda nejde o aktuálny a trvajúci zásah do práv sťažovateľiek zo strany okresného súdu, čo je v zmysle judikatúry ústavného súdu nevyhnutným predpokladom vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

13. Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu je potrebné poukázať na skutočnosť, že ten o prvom odvolaní sťažovateľky (sp. zn. 12CoP/95/2023) rozhodol do jedného roka od predloženia veci a o aktuálne podanom odvolaní (sp. zn. 12CoP/220/2025) rozhoduje štvrtý mesiac. Doterajšia dĺžka napadnutého odvolacieho konania ako celku nesignalizuje nečinnosť či neefektívnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľkami označených práv.

14. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že z odpovede krajského súdu z 26. novembra 2025 adresovanej sťažovateľke vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní vyplýva, že v predmetnej veci je predpoklad rozhodnutia o odvolaní do konca januára 2026.

15. S poukazom na už uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že postupom okresného súdu a ani postupom krajského súdu v napadnutom konaní aktuálne nedochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľiek podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažovateľkami podanú ústavnú sťažnosť odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom

súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

16. V ústavnej sťažnosti maloletých sťažovateľiek úplne absentuje argumentácia, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi postupom súdov v napadnutom konaní a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv podľa Dohovoru o právach dieťaťa, ktorých vyslovenia porušenia sa maloleté sťažovateľky v petite ústavnej sťažnosti taktiež domáhajú.

17. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoju judikatúru, podľa ktorej popri uvedení petitu (návrhu na rozhodnutie) je ďalšou povinnosťou sťažovateľa náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti. Ústavný súd osobitne prízvukuje, že len samotné vymenovanie (označenie) článkov medzinárodnej zmluvy, ktoré mali byť porušené, nie je pre tieto účely postačujúce (o uvedenom boli sťažovateľky poučené v ostatnom rozhodnutí ústavného súdu).

18. Na základe uvedených skutočností ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie maloletých sťažovateľiek ich ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľiek v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu